

gående aftale herom, var der forskellige opfattelser i arbejdsgruppen.

Et mindretal (Forbrugerrådets repræsentant) fandt, at der bør gælde et absolut forbud mod uanmodet personlig henvendelse, idet sådanne henvendelser ofte vil blive opfattet som en pression, der i værste fald er utilbørlig og unødigt krænkende. Mindretallet fandt, at forbrugeren befinder sig i en helt umulig bevismæssig situation, hvis der efterfølgende bliver spørgsmål om, hvorvidt inkassobureauet m.v. »gik over stregen«.

Flertallet (arbejdsgruppens 7 øvrige medlemmer) fandt, at der må lægges vægt på, at det af hensyn til en effektiv og ikke uforholdsmæssigt bekostelig indrivelse må anses for væsentligt, at inkassobureauer fortsat har visse muligheder for at rette uanmodet henvendelse til skyldnere, når rykkerskrivelser viser sig nytteløse. Det må også forventes, at den foreslåede autorisationsordning og godkendelsesordning for ansatte yderligere vil medvirke til at sikre, at henvendelser på bopælen m.v. ikke foregår på en måde, der lægger et utilbørligt pres på skyldnere.

Flertallet fandt på den baggrund, at der ikke bør indføres et totalt forbud mod uanmodet personlig henvendelse, men at der derimod bør gennemføres nogle nærmere regler om fremgangsmåden ved uanmodet henvendelse. Hovedelementerne i flertallets forslag er krav om, at uanmodet personlig henvendelse skal varsles skriftligt efter nærmere retningslinjer, at skyldneren skal kunne frabede sig sådan henvendelse, at sådan henvendelse kun må finde sted på personlige skyldneres bopæl – ikke f.eks. deres arbejdsplads – samt at uanmodet personlig henvendelse kun må finde sted på hverdage (undtagen lørdage samt juleaftensdag, nytårsaftensdag og grundlovsdag) mellem kl. 08.00 og 21.00.

Der henvises til betænkningen side 52-54.

I forbindelse med høringen over betænkningen er der fra flere sider taget afstand fra tanken om helt at forbyde uanmodet personlig henvendelse. Det er endvidere blevet anført, at arbejdsgruppens flertals forslag om, at enhver uanmodet personlig henvendelse skal varsles på forhånd, generelt vil gøre det vanskeligt for inkassobureauer at tilbyde en inddrivelse, som er tilstrækkeligt effektivt, bl.a. fordi visse skyldnere konsekvent undlader at reagere på skriftlige henvendelser eller ofte skifter adresse.

Justitsministeriet finder ikke, at der er grundlag for at foreslå et totalt forbud mod uanmodet personlig henvendelse til skyldnere, navnlig ikke i forbindelse med gennemførelsen af en autorisations- og godkendelsesordning, hvor der bl.a. stilles kvalifikationskrav m.v. til de personer, der skal drive inkassovirksomheden og foretage personlige henvendelser.

Justitsministeriet er enig med arbejdsgruppens flertal i, at der derimod bør fastsættes nærmere regler for fremgangsmåden ved uanmodet personlig henvendelse. Justitsministeriet finder imidlertid ikke, at skyldnere generelt bør kunne frabede sig uanmodede henvendelser, idet bemærkes, at det naturligvis er strafbart, såfremt den, der møder for inkassobureauet, tiltvinger sig adgang til skyldnerens bolig m.v. Justitsministeriet finder endvidere ikke, at der er fuldt tilstrækkeligt behov for at stille krav om, at enhver uanmodet personlig henvendelse skal være varslet på forhånd med angivelse af, hvornår henvendelsen vil finde sted.

Det følger allerede af bestemmelsen i lovforslagets § 10, at uanmodet personlig henvendelse først kan finde sted, når der er sendt et skriftligt påkrav til skyldneren og den deri angivne frist på 10 dage er udløbet. På den baggrund vil det efter Justitsministeriets opfattelse medføre en tilstrækkelig beskyttelse af skyldnerne, såfremt der herudover stilles krav om, at inkassobureauet inden *den første* uanmodede henvendelse til skyldneren skal sende et skriftligt varsel med angivelse af sted og omtrentligt tidspunkt for henvendelsen. Træffes skyldneren ikke ved denne henvendelse, bør inkassobureauet herefter have mulighed for at rette fornyede henvendelser uden at varsle dette på forhånd, dog kun hvis skyldneren i det skriftlige varsel er gjort tydeligt opmærksom herpå.

Der henvises til lovforslagets § 12.

4.4.4. Tilbagetagelse af løseegenstande

Adgangen til at inddrive fysiske genstande er generelt begrænset ved kreditaftalelovens bestemmelser om tilbagetagelse af genstande, herunder genstande solgt med ejendomsforbehold. Efter denne lovs § 36, stk. 2, kan der ikke ske tilbagetagelse af genstande, som er solgt med ejendomsforbehold, når den pågældende genstand efter retsplejelovens § 509, stk. 1, eller § 515, stk. 2, ville være undtaget fra udlæg. Retsplejelovens § 509 drejer sig om løsøre, der er nødvendigt til opretholdelse af et beskedent hjem for skyldneren og dennes husstand, og § 515, stk. 2, vedrører hjælpemidler, der er nødvendige for den pågældende på grund af sygdom m.v.

Tilbagetagelse af fysiske genstande kan endvidere ikke ske uden skyldnerens samtykke.

Arbejdsgruppen anfører, at det bl.a. vil kunne få konsekvenser for autorisationen til at udøve inkassovirksomhed, hvis et inkassobureau f.eks. tilsidesætter de nævnte bestemmelser i kreditaftaleloven. Arbejdsgruppen har imidlertid fundet, at der med henblik på yderligere at forebygge, at tilbagetagelse sker på en utilbørlig måde, bør stilles krav om, at skyld-